

Životopis Jiřího Hubatky

Jiří Hubatka se narodil roku 1952 v Karlových Varech, kde také prožil své dětství. Vyrůstal v rodině, která se nikdy netajila kritickým postojem ke komunistickému režimu. Jeho rodiče nebyli členy komunistické strany a doma se o politické situaci mluvilo otevřeně, což výrazně ovlivnilo jeho vlastní hodnotové postoje. Dětství Jiřího Hubatky bylo navzdory poválečným podmínkám šťastné – Karlovy Vary v padesátých letech byly městem s množstvím opuštěných a poničených míst, která se pro děti stávala prostorem her a dobrodružství. Stopy války byly stále patrné, protože město se z válečných škod zotavovalo jen pomalu.

Rodinná historie byla silně poznamenána druhou světovou válkou. Oba rodiče Jiřího Hubatky byli během války totálně nasazeni v Německu, kde pracovali v bavorské továrně v Günzburgu, mimo jiné spojené se jménem Mengele. Po válce se pěšky vraceli do Československa. Nejprve zamířili do Brna, odkud pocházela matka, ale kvůli nedostatku bydlení se nakonec usadili v Karlových Varech. Ani zde však nebyla situace jednoduchá – přidělování bytů bylo výrazně ovlivněno politickou loajalitou k režimu, což rodičům život značně komplikovalo.

Jiří Hubatka studoval střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze na Žižkově, obor scénická technika pro divadlo, film a televizi. Právě v období jeho dospívání zasáhly Československo události roku 1968. Srpnovou invazi vojsk Varšavské smlouvy zažil osobně v Karlových Varech, kde byl tehdy na prázdninách. Přítomnost sovětských tanků ve městě a setkání s dezorientovanými mladými vojáky v něm zanechaly hluboký dojem a definitivně utvrdily jeho odpor ke komunistickému systému.

Studium na uměleckoprůmyslové škole považuje za mimořádně formativní období. Přestože již probíhala normalizace, panovala na škole svobodná a inspirativní atmosféra. Řada pedagogů byla výraznými osobnostmi, často lidmi vytlačenými z vysokých škol po roce 1968. Zásadní roli v jeho profesním směřování sehrál profesor Skopec, významná osobnost české fotografie, který Jiřího Hubatku systematicky seznamoval se světovou fotografickou tvorbou. Zde se naplno rozvinul jeho vztah k fotografii, ke které měl blízko už od dětství díky otci, jenž fotografoval jako amatér.

Po maturitě nemohl kvůli emigraci staršího bratra do Německa studovat na vysoké škole, přestože úspěšně složil talentové zkoušky. Politický posudek rozhodl o jeho dalším osudu. Následně nastoupil základní vojenskou službu, kterou vnímal jako tvrdou, ale formující zkušenost. Naučil se zde, že člověk dokáže přežít i v absurdních a represivních podmínkách. Sloužil jako zdravotnický instruktor, což mu přineslo určité výhody a kontakt s několika lidsky hodnotnými osobnostmi.

Myšlenka emigrace v něm postupně dozrávala, především kvůli nemožnosti svobodně cestovat a profesně se rozvíjet. V roce 1981, ve svých 27 letech, se rozhodl opustit Československo. Odjížděl s manželkou a malým synem. Díky cestovní kanceláři a souhře okolností získal povolení k vycestování ještě těsně před zpřísněním pravidel. Přes Maďarsko a Jugoslávii se dostal do Rakouska a následně do Německa, kde rodina požádala o politický azyl.

První měsíce v Německu strávil v uprchlických táborech v Karlsruhe, Donaueschingenu a Norimberku. Azyl mu byl udělen koncem roku 1981. Poté absolvoval jazykovou a integrační přípravu v nadaci zaměřené na vzdělávání emigrantů s maturitou. Postupně se

profesně etabloval – nejprve pracoval v oblasti reprografie a fotografické chemie, což mu poskytlo hluboké technické znalosti. Později se osamostatnil jako profesionální fotograf.

Jiří Hubatka se prosadil zejména v oblasti komerční fotografie a fotobank. Spolupracoval s významnou německou agenturou Mauritius Images a postupně přešel na volnou nohu. Fotografoval široké spektrum témat – lidi, krajinu, architekturu i zátiší – a podílel se na rozsáhlých produkcích po celé Evropě. V Mnichově si vybudoval vlastní ateliér a patřil k úspěšným fotografům.

Do Československa se poprvé vrátil po roce 1989, nejprve pracovně. Trvalý návrat do Karlových Varů uskutečnil až koncem 90. let, kdy zde postavil dům. Přesto zůstal mezinárodně aktivní a často cestoval. Komunistický režim vnímá s odstupem jako systém, který systematicky ničil iniciativu a svobodu jednotlivce, a jeho životní příběh je svědectvím o ceně osobní svobody, odvaze odejít i schopnosti obstát v cizím prostředí.